

תפלתו ותקבל

"בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן". מה משמיענו בזה, מכאן נשמע שכל מי שמדבר לשון הרע אין תפלתו עולה לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי נתעורר עליו רוח טמא, כיון שחוזר בתשובה ומקבל עליו לעשות תשובה, מה כתוב, "בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן" [ח].

מעלת העובד ה' ועוסק בתורה

"וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לְמִטְהַר שְׁתֵּי צִפְרִים חִיּוֹת טְהוֹרוֹת וְעַץ אֲרָז וְשְׁנֵי תוֹלְעֹת וְאֹזֵב". אמר רבי שמעון, בוא וראה, אדם שעמלו בעבודת רבונו, ועוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא שורה עליו, והשכינה משתתפת עמו.

המקרב עצמו לצד הטומאה צד הקדושה מסתלקת

כיון שהאדם בא להטמא, השכינה מסתלקת ממנו, הקדוש ברוך הוא מתרחק ממנו, וכל צד הקדושה של רבונו מתרחק ממנו^[ט], ושורה עליו רוח טמא, וכל הצד של הטומאה.

הבא ליטהר מסייעין

כשבא להטהר, מסייעין לו, לאחר שנטהר וחזר בתשובה, צד הקדושה שנסתלק ממנו, חוזר ושורה עליו.

חיות נגד נצח והוד

בוא וראה, שכתוב "וְלָקַח לְמִטְהַר שְׁתֵּי צִפְרִים חִיּוֹת טְהוֹרוֹת", כיון שאמר "שְׁתֵּי צִפְרִים", האם אין מובן שהן חיות, אלא זה נתבאר, אבל חיות, חיות ממש, כמו שכתוב "וְאֹרֶא הַחַיּוֹת" (יחזקאל א, טו), רמז על המקום שיונקים ממנו נביאי האמת [י].

סוד ארז ותולעת

"וְעַץ אֲרָז", כבר נודע רמז שלו^[יא], "וְשְׁנֵי תוֹלְעֹת", מרמז על צד האודם שבמדת הגבורה, שנשתתף עמו בתחלה^[יב].

זו הזוהר

הספירות "נצח והוד". יא. רמז על ספירת התפארת, שנקראת עץ חיים. יב. סומקא דגבורה, היינו גבורה שבגבורה, כולו דין שנשתתף עמו בזמן טומאתו לענשו, ועתה שהכהן משפיע עליו הארה מכל הז' ספירות, נמתקים הדינים ממילא.

ח. כהן הוא בבחינת חסד, והמכיון שיתקרב למדת החסד, ויקבל משם הארה להמתיק הדינים שעליו, כי על סתם לשון הרע בלי הוצאת שם רע, תשובה מועלת. ט. פירוש, שאינו יכול לקבל שפע הארה, מן הז' ספירות דקדושה. י. היינו שתי אלה

ארז - תפארת, אזוב - יסוד

"ואזב", מרמז על וא"ו הקטנה, המניקה למדת המלכות, ולפיכך עץ ארז ואזוב משתמשים יחד, ולכן וא"ו וא"ו ביחד נמצאות, אחת עליונה ואחת קטנה, ונקראות וא"ו עליונה וא"ו תחתונה^[י], וכלן חוזרות לשכן עליו, בעבור שהוא נטהר.

ולעומת אלה יש למטה עץ ארז ואזוב ושני תולעת, שנמצאים מסוגלים לכח הזה^[יד], והם משתלשלים מאלו מדות העליונות.

אהרן שושבין דמטרוניתא

ר' יצחק אמר, "וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לְמִטְהָר וּגו'". בוא וראה, הרי נתבאר שמשה הוא שושבין המלך, ואהרן שושבין המלכות^[טז], וכל עניני אהרן היו לפייס את המלך בהמלכות, ועל כן, לפי שאהרן שושבין שלה, עשה מדורו עמה, לתקן הבית, ולחשוב תמיד בעניני הבית.

ועל כן כאשר נכנס שושבין זה למלך, אינו נכנס אלא עם המטרונה, זהו שכתוב "בְּזֹאת יבא אהרן אל הקדש" (ויקרא טז, ג)^[טז].

ולכך נתתקן הוא כדמיון שלמעלה, ונקרא כהן גדול, מניין, שכתוב "אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבַרְתִּי מֶלְכִי צֶדֶק" (תהלים קי, ד).

הנכנסים למקדש צריכים להיות טהורים

ולפיכך, כל מה שנצרך לו לוקח מבית המלך, ואין מי שימחה בידו, ועל כן עומד הוא לטהר כלל אותן הנכנסים אל בית השכינה, כדי שלא יהיה נמצא טמא בין אותן באי ההיכל, ולפיכך כתוב "וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לְמִטְהָר וּגו'".

זיו הזוהר

יג. וא"ו קטנה ותחתונה, רמז על ספירת היסוד, שהמלכות יונקת ממנו, שפע כל הספירות, וא"ו גדולה ועליונה, רמז על מדת התפארת, וכל אלו הספירות חוזרות להשפיע עליו הארה, וצריך להבין, שחושב רק ה' ספירות נצח והוד, תפארת, גבורה, יסוד, ומדוע לא גם חסד ומלכות, וי"ל

שהכהן בעצמו הוא בבחינת חסד, ומלכות אינו חושב לפי שהוא עלמא דנוקבא, בבחינת מקבל ומחלק, ולא בבחינת משפיע. יד. סגולתם, לעורר עליו הארות האלו. טו. משה הוא שושבין עלמא דרכורא, ואהרן שושבין עלמא דנוקבא. טז. התיבה זא"ת מרמזת על מדת המלכות והשכינה הקדושה.